

SLOVENSKI NAROD.

Izdaja vsak dan, izvenoma ponedeljke in dneve po praznikih, ter večja po pošti prejemam, za avstro-ogerske dežele za celo leto 16 gold., za pol leta 8 gold. za četrt leta 4 gold. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 13 gold., za četrt leta 3 gold. 30 kr., za en mesec 1 gold. 10 kr. Za pošiljanje na dom se računa 10 kraja, za mesec, 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele za celo leto 20 gold., za pol leta 10 gold. — Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dijake volja znižana cena in sicer: Za Ljubljano za četrt leta 2 gold. 50 kr., po pošti prejemam za četrt leta 3 gid. — Za oznanila se plačuje od četiristopne petit-vrste 6 kr., če se oznanilo enkrat tiska, 5 kr. če se dvakrat in 4 kr. če se tri- ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani na celovški cesti v Tavčarjevi hiši „Hotel Evropa“. Opravištvu, na katero naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. administrativne reči, je v „Narodni tiskarni“ v Tavčarjevi hiši.

Iz Belgrada.

[Izv. dop.]

Pad Čumičevega ministerstva je bil nenaden in nepričakovan. Liberalna naša stranka, ki bi jo človek tudi veliko-srbsko imenovati mogel, je bila vsa osupnjena. Isti dan, ko je naša narodna skupščina svoje zaupanje Čumičevemu ministerstvu izrekla, ko je navidezno trdneje stalo, nego kedaj poprej, sprli so se baje ministri mej soboj in demisijonirali. Uzroki pada Čumičevega ministerstva tedaj ne morejo biti notranji, nego so nedvojbeno zunanji. To sprčuje tudi to, da je knez demisijo v prvi mah sprejel, da je na njo uže pripravljen bil, da jo je tako rekoč uže tudi pričakoval. — Vpraša se: kedo je pritiskal na odstop Čumičevega ministerstva? Odgovor na to vprašanje je lahek. Nobeden drugi, nego tiste velevlasti, katerim nij po volji, da obstoji zaveza mej Srbijo in Črno goro z namenom, turške Slovence njihovega podjarmljenja rešiti, in tako status quo spremeniti. Sedaj stoprv, po odstopu Čumičevega ministerstva je Črnogorsko-turška razmerica do zadnje iskricke zadušena, kajti Črna gora brez Srbije ne more nič opraviti. — Na mesto odstopivšega Čumiča želele so velevlasti Marinoviča nazaj, katerega politiko je v adresnej debati zadevni odbor obsodil, skupščina pa samo z večino treh glasov potrdila. Marinovič je mož komplimentov, in

za voljo tega so velevlastni, pri nas nastanjeni tuji konzuli v svojih poročilih Marinoviča zmirom kot moža slikali, s katerim se da ravnati, kakor se koli hoče. Vendar bi pa bila velika abnormiteta, če bi se denes zopet Marinovič za ministra predsednika postavil, denes, ko še ista skupščina zboruje, katera mu je zaupnico, ali bolje rekoč nezauipnico, samo z večino treh glasov votirala. Naš novi ministerski predsednik imenuje se Štefanovič. Z njim bodo pa velevlasti gotovo še zadovoljnejše, nego bi bile z Marinovičem. V karakteristiko Štefanoviča hočem samo eno besedo reči, in ta beseda je: mevža. Vpraša se, kaj bode naša skupščina na to rekla? Po odstopu Čumiča so bile njene sednice na šest dnij obustavljene, brž ko ne za to, da se za novega ministra predsednika Štefanoviča kakovšna takovšna večina skrpari. Če se pa to ne bo dalo, ker je v skupščini vendar mnogo narodno-liberalnih in naprednih elementov, se bode pa skupščina enostavno razpustila, in potem bode mogel Štefanovič celo po volji velevlastij krmiliti. Če bi se bila skupščina vprašala, koga želi minister za predsednika gotovo se ne bi bila za Štefanoviča izjavila, nego za Grušiča.

Kaj bo narod na vse to rekel, za to se denes še ne vpraša. Sicer pa nekako tako izgleda, ko da je velevlastmi še celo milo in drago, da se Srbija ne ojači, da je v sebi nesložna, da svojo moč v notranjih

borbah potrosi, z eno besedo, da propade in žrtva drugega postane.

Od kar so Hrvati zastavo jugoslovanske ideje od sebe vrgli, pobrali so jo Srbi, ter jo od dne do dne višje in višje vzdigujejo. Od kar je mej Hrvati zavlada indifferenzem za Slovaustvo sploh, in za Jugoslovanstvo posebej, vzdignilo se je Srbstvo do voditeljstva Jugoslovanstva. Hrvatstvo je svojo nalogo na slovanskem jugu doigralo, in rečimo, tudi zaigralo, Hrvatstvo je našlo svoje skromne meje, iz katerih se ne more več geniti, pa še v teh ga napredujoče Srbstvo vsak dan bolj nazaj riva. Hrvatje ne vide na svetu družega nego magjarsko počast. Hrvatje misle, da imajo Magjari za nje ali kruh ali kamen, in za to se pred njimi enkrat smeji, enkrat jočejo, kar se ve, da nij moževno, kamo-li junaško. Iz gledišča Jugoslovanstva je zelo obžalovati, da velevlasti Srbstvo denes pod noge mečejo. Prusiji to nij zameriti, kajti oslavljenje Slovanstva, kjer koli se ga kaj najde, to je njena korist. Zameriti se pa to mora Avstro-Ogerski, zlasti pa Rusiji. — Srbstvo je preživelo smrtni udar na Kosovem polji, je pretrpelo četrstoletno turško suženjstvo, pa bode tudi še prebolelo denašnje krizo. Rusija zastopa denes na balkanskem poluotoku isto politiko, katero je Avstro-Ogerska zastopala v Italiji, dokler je Lombardo-Benečija še njena bila. Ideja italijanske svobode in italijanskega narodnega edinstva je pa nazadnje vendar

Listek.

Noč ima svojo moč.

(Povest.)

„Uživajte kar hočete, a meni pustite kar sam hočem, gospod doktor. Pol stoletja uže tako živim, in sem visoko starost dočakal, ter želim, da tudi vi pri svojej priči takovo dočakate, kakoršno sem jaz.“

„Je-li se vam uže dalje časa gnjusi vsaka mesna jed?“

„Uže odkar sem bežal iz mravljišča, katero se človeštvo zove. Gnjusi se mi od one noči, v kateri so mi ljudje „v peklju ponarejene podobe božje“ vzeli vero, da more biti v človeku kaj božjega. — Vi mislite, da bi, ko bi se mej svet vrnil, ozdravel od bolezni, katere pravite misantropija, ker je pak v resnici le gnjus nad vsem, kar nosi človeško ime. A zagotavljam vam, da prav samota mi je vrnola vero v boga, in vendar gospod doktor —!“

Zdravnik odstopi nekoliko stopinj, pretresen po izrazih divjosti v glasi in mahljajih govorečega, kateri črez nekoliko časa še pristavi: „— nekako čudno se prestrašim, ter zaman iščem v sebi žarek one ljubezni,

katera je pred v meni živela, zastorjeno srečno upanje, katero me je navdajalo, ko sem mirna večera mirijove zvezd na nebu občudoval.“

Črez dolgo še le si je zdravnik upal izpregovoriti: „mislite si, da ste imeli bude sanje?“

„Mislite-li, da še norim?“

„Ne, ne, gospod, menim le, da se morate doživelega kakor hudih sanj znebiti, da bode vsaj vaš večer, če ne vesel, vsaj miren. Govoriva enkrat o tem, kar vam srce toliko teži. Pet in dvajset let živite uže pri meni, in še nikdar niste o tem, kar imenujete svojo skrivnost, toliko povedali, kakor denes. To je dobro znamenje.“

Starec odkima z glavo.

„Ustno gotovo ne, pismeno morda po mojej smrti. Veliko, veliko let uže leži rokopis v mojej mizi in če bo kdo, boste gotovo vi podedovali ga. Mogoče, da, ko boste omenjeno prebrali, se boste kesali, ker ste to storili. Mogoče, da boste pozneje rekli, da sem bil še neumen, ko sem to pisal, — a meni bode vse enako.“

„Vdam se v vaše želje, akopram vam še dolgo življenje želim.“

„Kdor kakor jaz, uže 50 let umira, on ne more biti tacim željam hvaležen.“

Stem je bil izredno dolgi pogovor z gospodom Ponzetom pri kraji. Doktor Davis previdi, da je tu odveč, ter se poslovi.

Petdeset let je uže minolo, odkar je gospod Ponzet, — katerega je umrl tovariš zdravniku Davis-u priporočil, — početkom nerad, popreje rodovoljno, ločen od sveta in vseh domačih hišnih bivalcev, mej norci živ. V blazni hiži na škotski meji, romantično mej gorami ležečej privatnega zdavnika Davisa, sklenil je konec svojega življenja dočakati. Ne besedice nij nikdar o onem omenil, kar mu je svet tako prignjusilo smešno, tiho, nikdar mesene jedi uživajoč, živel je, kakor do sedaj. Časi je sedel v voz, ter se peljal kake pol ure sprehajati se; drugače se pa nij ganil iz Davisove hiže, ali pak celo iz svoje sobe ne. Ko ga je pak jela starest tlačiti, sedel je od ranega jutra do večera pred kaminom, ter podobo nenavadno lepe deklice z tresočimi se rokama poljuboval, ali pak nepremakljivo zrl na ogenj, kako so iskricke kvišku skakale in umirale, — a nij zapazil, da tudi iskrica njegovega življenja bolj in bolj pojema. In zgodilo se je, kar je Davis od dne do dne pričakoval.

Avstro-Ogersko do Soče nazaj vrgla. Niti vojniki, niti krvniki je nijso zatreti mogli. In tako bode tudi jugoslovanska ideja denes ali jutri zmagonosna postala. Postopanje vele-vlastij v črnogorsko-turške razmirici in v Srbiji dosta jasno kaže, kaj so mej soboj, glede balkanskega polutoka dogovorile in ustanovile. Srbi nemajo denes nič drugega, nego zdrave mišice in junaško srce, in to jim bodočnost zagotavlja.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 8. februarja.

Državni zbor bode kakor je finančni minister v davkovskem odseku izrazil se, v kratkem za nekaj časa odložen.

Na **Dunaji** se govori o ministerski krizi. Namesto Auersperga pride, kakor na borzi ugibljejo Koller in Kellersperg. Ne dosti boljše za slabšim.

Da je na tem nekaj resnice, kaže tudi jako važni članek v „N. fr. P.“ od nedelje, ki pravi, da ministerstvo Auerspergovo ne velja nič in parlament nič, da je torej treba nove vlade, novih oseb, da si se sistem naj obdrži. Ta članek v tem listu nas je osupnil. Res mora nekaj važnega goditi se. Naš zadnji dunajski dopis je bil resničen. To potrjuje s tem člankom sama „Neue freie Presse.“

Ogerska vlada bode odstopila, ali drugače neče kakor časno odstopiti, zatorej si bode prej od svoje stranke dala zaupnico votirati.

Vnanske države.

Rusija bode z družimi evropskimi vladami tudi brez Angleške, ki se neče udeležiti, v Peterburgu imela konferenco, nadaljevanje bruselskih pogovorov, kako mejnarodno vojno pravo urediti v duhu človečnosti. Angličanje se nečejo zavoljo tega udeležiti, ker sodijo, da napadena dežela se sme z vsacim orožjem braniti.

Na **Francoskem** je se sprejetjem znanih Vallonovih nasvetov republika formalno priznana. Da so celo njeni protivniki Orleanisti na zadnje za njo glasovali, zahvaliti se je bonapartistom, kateri so po deželi začeli tako rovat, da so se jih zbal, tudi poverženiki konstitucionalne monarhije, ter „mejdveema zlema“ za sebe manjše še izbrali.

Španjski kraljiček Alfonz je prišel v Pampeluno k vojski, katera je Karliste pri Esquinzi nazaj vrgla in sedaj maršira na San Barbara. — Proganjanje republikancev se je začelo. Zorilla je moral svojo domovino zapustiti.

Dopisi.

Iz Šoštanja 5. febr. [Izv. dopis.]

(Naša hranilnična in posojilnična zadruga) napreduje prav dobro, ker smo bilanco razglasili in nijso se samo pomnožile vloge, katerih je bilo poprej le malo, nego ponudila nam je tudi štajerska hranilnica v Gradcu znesek 6000 gold. na posodbo proti 6% obrestovanju, katero ponudbo smo sprejeli prav hvaležno, kajti zadovoljiti moramo zahteve, ki nam pribajajo iz naših okrajev in družih, kakor n. pr. Gorenji grad, Vranjsko, Celje itd., po možnosti se vsem ljudem pomaga, ki iščejo tu pomoči. — Od novega leta začeni je vzvišano tudi obrestno merilo zaradi tega, da moremo nagraditi inventarne in gospodarske stroške lanskega leta, ki iznašajo 600 gold., dalje tudi, da bi zadrugi se pomagalo z izdatnimi sredstvi, kajti kljub razumnej previdnosti našega predsedništva, more baš tu ali tam nastati kaka izguba, katero bi morali nagraditi členi, se je torej v minolem občenem zboru enoglasno sklenilo, da se odraja tuje od vsacega 100 gld. posojila, 25 kr. kakor pridavek, oziroma ustanovnina k združnej zalogi, ker le vsled tega se bode ustanovnina pomnožila v nekaj letih, ter okrepila. Kako ceno ima brza pomoč, more le ta soditi in izpredvideti, ki je uže iskal kake pomoči. V našem okraji nijso več na dnevnem redu rubeži, javne dražbe in davkovske eksekucije. Končno naj bode še omenjeno, da se od začetka posojilne zadruge nij tožil nobeden dolžnik, ker vsi členi vestno izpolnjujejo svoje dolžnosti, zraven tega pak predsedništvo samo občinstvu in ljudem naproti postopa prav prizanesljivo in rahlo, kar si je vsled tega pridobilo splošno zahvalo in čislanje.

Sploh moramo močno priporočati ustanovitev taci družtev, ter kličem sosednjim okrajem in občinam: „Na delo, kdor ima kaj srca za narod, ker vi se s tem naredite mej narodom nepozabljive!“

Iz Ljutomera 5. febr. [Izv. dop.]

Pročitavši 6. šte. „Slov. Gosp.“ izrekel sem radi ljutomerskega dopisa pravično sodbo, da dotični dopisovalec kar zopet po svojej jezuitovski starej navadi piše odločno o stvari, o kateri nij upoznjen, kajti ta gospodin, kojega eminentno poznam po njegovej strastnej fantaziji, je stoprv par zadnjih trenutkov bil pričujoč pri polaganji računa volilcem dež. poslanca dr. Srnce. Pa tudi križevski dopis, kojega je tudi ta gospodin spisal (da! da!), je pravi produkt žive fantazije, kajti naš c. kr. okraj. glavar nij nikedar gostil na sv. Štefana dan ljutomerskih županov niti pri obedu, niti pri večerji, niti pri malej južini, niti pri zajuterku, ni z ostanki, koji so mu bili stoprv Silvestrov večer ostali, ni z nijedno drugo „žavbo“.

Dopisovalec se huduje radi tega, ker je povdarjal g. Srnce šolstvo kot neogibljivo potrebno napravo za narodno omiko. Kar se pa tiče ponemčevanja z množičimi se narodnimi šolami, moram le to reči, da vam možem, ki ste vzdrževalci in zastopniki narodnega šolstva, je na slobodno voljo dano, koliko se nemškutari po slovenskih narodnih šolah (ovo §. 6. šol. postave od 24. maja 1869. l.) Namestu, da učitelju vri-vate in predpisujete nemščino v šol. svetih, postavite se raji z energično besedo na zdravo pedagogično stališče! To velja sploh šols. svetovalcem. Zakaj bi torej le za to kedo dr. Srnce sovražil, ker ga nij sram biti — Mladostenca? Da bi bili samo trije volilci zadovoljni z g. poslancem, ta je „bosa“, in da je mogel g. poslanec nezadovoljen biti se strastno interpelacijo necega volilca, to pač nij čisto nič čudno, kajti ž njo je interpellant pokazal tako politično ignorancijo, da so se temu i drugi slušatelji čudili radi tega. Čemu torej iz rokava stresati? čemu eno samo osebo zmatrati za vse pričujoče?

Gospod Ponzet je potoval je v boljši svet. Doktor Davis je bil glavni dedič njegove velike zapuščine, ter je tudi njemu obljubljeni rokopis podedoval. Bil je brez nadpisa a zapečaten. Doktor ga odpečati Pisanje je bilo težko umljivo. Različna pisava svedočila je, kaki viharini občutki so se menjali, in kateri mu peresa nijso vodili, temveč podili. Sledeči zadržaj:

„Radi bili bi vi zvedeli, doktor, kateri dogodjaj me je izmej sveta pahnul. Dobro! Skazali ste mi toliko ljubezni, da bi moral vse pozabiti, kar so mi ljudje hudega učinili, a to se ne da! Obdolžil sem vse človečanstvo, ter ne morem ne zabiti, ne odpustiti. Kratka, skoraj bi rekel srečna leta, katere sem v vašem zavetju, kot norec, preživel, tačas sem nekoliko pozabil. A ko se mi je pak vrnilo ono, kar zovejo pamet, vrnil se je tudi spomin, oni dar, kateri je tisoč in tisoč ljudem edini zvesti prijatelj, — meni pak pošast strahu.“

Sodite sami: osoda mi je sicer osula zlata v mojo zibelko več, nego je bilo treba; kakor da bi mi bilo možno s tem vse nadomestiti. Nemila smrt mi je vzela starše še kot otroku. Pri samoljubnih ljudeh sem preživel ne prav veselo svojo mladost. Ljubil

sem še takrat človeštvo, čez vse ljuba bila mi je pak moja sestra Olga, lepa, srčna deklica, — edina stvar, z menoj sklenena z vezmi krvi, še bolj pak s čarovnimi vezmi simpatije. Moja ljubezen do nje ostala je še neskaljeno tudi še, ko sem postal ženin njene najzvestejše prijateljice; a če je večja ljubezen mogoča, ljubil sem še bolj svojo sestro, ko mi je smrt nevesto vzela. Le nekaj me je vedno vznemirjalo. Olga je bila bogatemu Rusu obljubljena, ter bi morala iti z njim v St. Peterburg, in akoprem sem hotel iti za njo, zdelo se mi je vendar, da, ko se bode zaročila, bode nastal vedno širji prepad mej nama, kateri bi najino ljubezen ohladil. Mlad, bogat, neodvisen — vendar nijsem imel druge sreče, nego s sestro se pomenkovati, katera edina me je umevala.

A kaj podoba sreče risati, katera je na tako strašen, neizrečeno hudoben način bila uničena. — So li v oni strašni noči vsi angelji spali?

Hijeronim pripoveduje, da je v svojej mladosti v Galiciji videl Škote človeško meso jesti. — Če so ti ljudje zapazili čredo, nijso volov ali prešičev napali, temveč pastirje, da so v Nevgateju kazali podobe onih človekožrcev, kateri nijso le ljudij napadali, ter

oropali, temveč njihova trupla na kosec razsekali, nasolili, in po zimi jeli; — da če se ne motim ob času Ludovika XIII. ali pozneje je v Parizu neki paštetar, kateri je imel veliko kupca, paštete napolnil z človeškim mesom, katere je ubil... to vse so žalostni dogodki, iz mej katerih je slednji tudi sodnijsko potrjen. Zgodovina svedoči veliko dejanj, katerih bi se moral kot taki jih sramovati in jeze oblediti. Vi, doktor, ste v knjigi človeštva, kakor tudi jaz prej, čitali, — vi znate imena pošastij človeških zaznamovanih, ter izključenih.

Ko bode te brali listke „obnorelega“, vi lahko o njih mislite, kar hočete, takrat uže ne bom, ali pak boljši vedel: kaj pomeni človek, od kod pride, kam se vrne, in — kdo nad zvezdami biva?

Pričenjam pisati, kar sem si prav za prav namenil. Ali bom pak dovršil tega, ne vem. — Kakor veste, je uže čez 50 let; s svojo sestro bil sem šel ta čas v London ženinove sorodnike obiskat. Prvi pot je pak veljal staremu mojemu znancu. Prišli smo v veselo družbo, kjer se je pelo, pilo in plesalo v pozno noč. Nekoliko vinjen sedem potem s svojo sestro, katera je vedno do-

Saj tudi kmetje vedo, da „Sl. Gosp.“ ni evangelij, da bi mu vse verovali: istino in neistino.

Naša čitalnica je zopet na nogah. G. Pernišek se je pred volitvo kot odbor-
nik odpovedal, ker odide iz Ljutomer. Bodemo videli, kaj bode delal novi odbor združen iz obeh narodnih strank. Naj bi mu pač ne bil glavni namen ples in druge lehko-
miselnosti zdaj, ko želi nas Bismark uničiti.

Iz Svibnja na Slov. Štajerskem 7. febr. [Izv. dop.] Srečno smo čakali Kurenta pusta in počivaje v toplej hiši nosimo kló-
base v usta. Toliko parov ženinov in nevest je bilo letos pri nas na oklici, da smem na-
ravnost reči, da tukajšnji Slovenci se še ne opustimo.

Kar se tiče ajde, moram z veseljem reči, da je bila lansko leto izvrstno polna. Baš to leto sem je bil malo usejal in na-
mlatil sem je nazlic temu kacij 110 merni-
kov. Vso to ajdo pa je omlatilo 6 ljudij v poldrugem dnevi, toda nikakor ne s cepci, nego — z ročno mlatilnico na palce. Koliko dnij pak bi bili morali stati na mrazu s cepci, ako še ne bi bila iznajdena omenjena mlatilnica! in koliko več bi to dolgočasno pritiskanje s cepci koštalo! Torej naj se gredo solit vsi tisti godrnjači, kateri se raz-
zen krščanskega nauka ničesar drugega ne-
čejo učiti! Dokler nijsem čital prekoristnih časnikov, bil sem tak modrijan starega te-
stamenta, da sem mislil, da pošten kmet nijednega drugega človeka se suknjo ne sme poslušati, nego li oznanovalec sv. evangelija, a temu nij tako, treba mu, da se uči tudi on vsaj iz časnikov, ako uže nij imel zlate prilike, da bi bil mogel hojevati v narodno šolo, za katero se naši možje toliko brigajo, da bi jo postavili in učitelja dobili, kolikor za lanski skopneli sneg. V omiki so naše Svibnje resnično zapustili bogovi. V rezitev uže hojevamo, pa nas še v prste zebe. Trta je čvrsta. Mislimo, da bode dosta mošta letos, kali?

Ker je v naše kraje došlo več glav mu-
riških goved od kmetijske družbe, nadejati

se je, da se vzboljša govedarstvo pri nas kmalu, saj imamo sladko pašo za-njo. Le poduka nam še manjka za to.

Govorilo se je, da ustanové v Radečah „narodno čitalnico“, pa ne vem če bo kaj, ker premalo učenih kmeta ljubi.

Iz Trsta 7. februarja. [Izv. dopis.] Kakor druga leta napravili so naši fantje slovenski domačini Khunovega polka tudi letos 5. t. m. eleganten ples v dvorani pri zele-
nem hribu. Povabljeni so bili vsi odlični tržaški Slovenci, kateri so se skoro vsi tudi udeležili, kajti prišlo jih je nad 200 uživati predpustno veselje. Lep venec krasnih de-
vojk, višje vojaške in civilne notabilite so počastile ples s svojim pohodom. Dekora-
cije nijso bile kakor prejšnja leta. Da smo v krogu domačinov, na to nas je le jezik in barve vojaške po navratnikih opozorovalo, vsega drugega, posebno zastav nij bilo!

Da se je posebna zadovoljnost pri tr-
žaških Slovencih pogrešala, uzrok temu je le vodstvo, katero nij vsled nemškutarske zaprizenosti in strahopetnosti dalo plesu do-
mačega obraza. Mnogo povabljenih gostov se je izrazilo da, ako še prihoduje leto do-
mači polk tako brezobzirno z javnim plesom svojo narodnost taji, ne bode se jih več dosta udeležilo.

Včeraj v soboto je bil pa v tržaški čit-
alnici zadnji predpustni ples, katerega mo-
ram omeniti kot najlepšega. Zbralo se je društvo v ogromnem številu. Videti je, da tržaška čitalnica, ne le samo z besedami, tombolo in dramatičnimi predstavami, tudi z lepo aranžiranimi plesi svoje družabnike po-
polnem zadovoljuje.

Odboru, kateremu gre vsa čast, za iz-
vrstno vrejene veselice smemo čestitati z nado v pustnem času z dramatičnimi nas zopet zabavati. Tržaški karneval je letos prav mrzel in reven.

Domače stvari.

— (Na c. kr. državno pravdniš-
tvo) je izročilo v soboto pet ljubljanskih

meščanov in volilcev za trgovinsko zbornico objavo in nekoliko ovaj za dokaze, da je rečene zbornice volitev rezultat nemškutar-
skih goljufij, sleparij in nezakonitosti. Drž. pravdnštvo kot čuvar zakonitosti sedaj mora preiskavo začeti.

— (Iz Gornjega grada) se nam piše: Naznanjam vam, da nam je 5. febr. nemila osoda g. Franja Fišerja, po domače Matija v obče priljubljenega in poštenega narodnjaka na žalost vseh znancev in pri-
jateljev iz naše sredine pobrala. K mno-
gobrojnemu sprevodu prišla sta tudi dva g. tržana iz Mozirja. Bil je na pljučah bolan in mu je (plučna) privodnica počila.

— (G. učitelj Tomaž Knežar) v šen-Petru je bil 31. jan. ob 9. uri zju-
traj slovesno pokopan. Sprevod je vodil do-
mači gosp. župnik in gosp. podžupnik je res ganljivo pridigal. Spremljalo je ranjega 9 učiteljev, 4 duhovniki, kraj. šolski svet, šo-
larji še z svéčicami i mnogo ljudstva. Videlo se je marsikatero objokano oko ko so mu tovariši nadgrobnico zapeli.

— (Učiteljsko društvo) za okr. Kozje, Sevnica, Brežice ima v četrtek dopol-
dne v Rajhenburgu zbor.

— (Prva dolenjska posojilnica.) Iz Metlike se nam piše: vesela novica, da tamošnji redoljubi snjejo in bodo kmalu uže odprli posojilno in hranilnično zadrugo z neomejenim poroštvom. Da bi po vsej slovenski deželi posnemalce našli. — (V tem naj se primeri tudi denašnji dopis iz Šo-
štanja.

— (Slovensko gledališče) je bilo zadnjo nedeljo prav dobro obiskano in ne-
deljsko občinstvo z igranjem („Lumpaci Vagabund“) zadovoljno.

— (V Škofji Loki) so se fantje v nedeljo po maši pred kapucinsko cerkvijo stepli in je eden bil zaklan.

Izpred porotnega sodišča.

V Ljubljani 6. febr.

Posestnik Janez Zalokar iz Nadgorice je 15. avgusta 1874 po noči ob 11. iz Je-

móv tiščala, v voz, kateri bi naju domov pripeljal.

A komaj sva se kake pol ure peljala, ko se os voza zlomi, ter sva bila na ta način prisiljena izstopiti. Druzega voznika v tem oddaljenem predmestji dobiti, bilo je nemožno. Hotel sem nama drugod preno-
čišča poiskati, a zopet je sestra domov si-
lila, in zopet sem se njenej volji udal. Ako-
pram so nama ljudje večkrat pravi pot po-
kazali, vendar sva v gosti megli na nepravi zašla. Molčeč ideva dalje. Le nekoliko ko-
rakov sva mogla pred se videti, in hiše so se vedno bolj nedoločno iz goste megle vi-
dele. Sem in tja čutil sem sestrini roki v mojih se tresti, in ko sem jo hotel pomiriti, rekla je: saj ssem sama uzrok, da moram tako okolo tavati. Večkrat se je zdelo nama, da vidiva luč z daljave, a ravno to-
likrat sva bila prekanjena. Enkrat se Olga tesno k meni pritisne in zamolklo zakriči, ker se jej je dozdevalo, da vidi senco moža k nama se plaziti; jaz kličem, maham z palico okolo sebe, — ničesa nij bilo. Zdajci, ko sva pri oglu neke hiše zasuknila, za-
gledava luč. Na pol veselo, na pol skrbno, lazila sva se za svitlobo, ter sva dospela, kolikor se je dalo razločiti, do male, na pol

razdrte bajte. Bilo je vse tiho notri. Na-
penjala sva oči, da bi skozi umazana okna v sobo videla, — in kar sva zapazila, ali boljše uganila, bila je starka, pri mizi slo-
neča in speča. Sklenil sem iti starko pro-
sit, da bi nama pravi pot pokazala. Olga, katerej sem ukazal pri dvurih čakati, nij se hotela ni trenutka od mene ločiti, ter me silno prosila, ne v to hišo iti, marveč najin pot nadaljevati.

Meni se je zdelo, da tu premisleki nijso na pravem mestu, in odločno peljem branečo se sestro v hišo — osodepolni koraki. — Tanka, lojeva sveča nij mogla nizke in umazane sobe toliko razsvetliti, da bi bila stvari v njej razločila. Toliko sem videl, da je bila starka močna ženska umazana in podobna čarovnici. Pogled njenih krmež-
ljavih očí bil je strupen, govorjenje bilo godrnjanje in njen smehlaj hudoben. Moja sestra je nekaj šepetala, mislim, da se je bogu v varstvo izročila.

Posrečilo se mi je sedaj starki depove-
dati, kaj hočem, a odgovora njenega nijsem umel. Od zvunaj slišim težke stopinje proti hiši koračiti, ko se k oknu obrnem, vidim dve osobi težko stvar na dvorišče vleči. Ve-
likanska osoba, gotovo soprog starkin, stopi

z mladim dečkom v sobo. Mož s trdimi lasmi in mršavo brado moral se je vsak bati, obraz mlajšega vsakomu se gnjusiti. Starka pripoveduje velikemu, kateri naji od vrha do tal ogledava, nekaj, v nama neum-
ljivem jeziku.

„Imate najbližje, če greste čez dvorišče in dalje pri vrtovih“, obrne se mož neuljudno k meni, potem k pomagaču: „Pelji jih na pro-
stor“. Jaz izvlečem denarnico. „Pustite“ za-
renči velikan ukazovalno. Moja sestra se me na desno pritisne in drži krčevito moji roki. —

„Pojdiva v božjem imenu, Olga“ rečem, ter greva za osobo, katera nam je s svetilno pot kazala.

„Tu zadaj?“ vpraša Olga tresoča se, ter je skusila v malem prostoru orijen-
tirati se.

„Kmalu bode“ jej odgovorim, ter jo soboj vlečem.

„Bog“, zakriči Olga ter plašno v stran gleda, manj ostroviden od svoje sestre za-
gledal sem tudi jaz zdaj kar mi je kri v glavo sililo. Bila je glava mrtvega človeka! Prestrašen odskočim nekoliko, a naenkrat me buti nekaj po glavi — in več se ne zavem.

(Dalje prih.)

šihove krčme domov šel; do njegovega hleva ga je sosed Matija Snoj spremil, in se tam od njega ločil, ter domov šel. Janez Zalokar je šel proti kašči, kjer je hotel prenočiti. Ko v temi vrata dotiplje, ga nekdo, katerega po osebi nij poznal, mahoma tako močno po glavi udari, da se je brez zavesti na tla zgrudil. Njegova žena je slišala pok, a ona je mislila, da je mož v pijanosti okno ubil in se za to nij zmenila. Črez nekaj časa gre še le gledat, ter ga najde pred kaščo brez zavestno ležati. Ona nij drugače mislila nego, da je mož v pijanosti obležal, in je poklicala sina Janeza Zalokarja in Matijo Merčuno, ki sta ga, ne opazivši rane, v odprto šupo odnesla in tam pustila.

Ko je šla Reza Zalokar drugo jutro ob 8. enkrat gledat, če se je uže streznil, opazila je zadej na njegovi glavi veliko rano, ki ga je močno bolela.

1. septembra 1874 leta po noči ob 12 uri je Janez Zalokar umrl vsled one rane.

Pri razparanju se je našlo, da je zgornja in zadnja kost počena, možgani okolo rane stlačeni in da je orodje s katerim je bila rana doprinesena nabrušena sekira.

Ko se je bil Janez Zalokar zopet zavedel, je odločno in pod prisego trdil, da drugi nij bil, ko Martin Koderman, ki ga je udaril, ker se mu je uže rotil, da ga bode umoril.

Vsled preiskave se je sledeče skazalo: Martin Koderman je imel do 17. maja 1874 18 let staro hčer Janeza Zalokarja za ljubico. 17. maja 1874 ga zaloti Janez Zalokar v postelji pri njegovi hčeri in ga zarad tega tako natepe, da je bil Koderman težko ranjen in Janez Zalokar zarad hudodelstva težke telesne poškodbe obtožen. Zatorej je on J. Zalokarja močno sovražil. Kmalu potem ko je ozdravil, rekel je k Andreju Gregoriču iz Nadgorice, ko sta o poškodbi govorila, da bode Janeza Zalokarja vulgo Šublja ubil.

Ko je 14. avgusta 1874 zvečer Janeza Zalokarja v krčmi pri Jesihu v Nadgorici videl, rekel je brez vsega uzroka, da mora enkrat Janeza Zalokarja ubiti. Janez Zalokar mlajši in Nace Pečar potrjujeta.

15. avgusta 1874 popoldne je šel z Janezom Snojem v Sotesko v krčmo in nij hotel v domačo krčmo pri Jesihu samo zato, ker je Janez Zalokar tamkaj bil. Ko sta po

noči v Nadgorico nazaj prišla, je Koderman rekel, da bo Janeza Zalokarja natepel. Mimogrede pri jesihovi krčmi se je lahko prepričal, da je Janez Zalokar še v krčmi.

Zatoženi obstane, da je Janeza Zalokarja tako udaril, da je vsled te poškodbe umrl, vendar taji, da je imel namen ga usmrtiti. Proti izreku zvedencev, da se je rana baje z oestro sekiro prizadela, odločno trdi, da ga je le z matiko udaril.

Porotnikom se je stavilo dvojno vprašanje eno glaseče se na umor, eno pa za primerljaj zanikanja prvega vprašanja pa na uboj.

Ko so porotniki prvo vprašanje enoglasno zanikali, drugo pa enoglasno potrdili, je bil zarad hudodelstva uboja po § 140 k. p. obsojen na 4 leta težke ječe poojstrene z enim postom vsak mesec in vsako leto 15. avgusta s posameznim zaporom v temnico na trdem ležišču.

Razne vesti.

* (Državni dolgovi) v Avstriji so se — kakor „Pol“ od četrtka preračuna — pomnožili od Hohenwartovega odstopa za celih 105 milijonov 627.546 goldinarjev. Tako gospodarijo nemški in nemškutarski „Fassungsreuei.“

Vsem bolnim moč in zdravje brez leka in brez stroškov po izvrstni

Revalesscière du Barry

v Londonu.

28 let uže je nij bolezn, ki bi jo ne bila ozdravila ta prijetna zdravilna hrana, pri odraslih in otrocih brez medicinske in stroškov; zdravi vse bolezni v želodcu, na živcih, dalje prsne, i na jetrah; žleze i naduho, bolečine v ledvicah, jetiko, kašelj, neprebavljenje, zaprtje, prehlajenje, nespanje, slabosti, zlato žilo, vodenico, mrzlico, vrtoglavje, silenje krvi v glavo, šumenje v ušesih, slabosti in blevanje pri nosečih, otožnost, diabet, trganje, shujšanje, bledico in prehlajenje; posebno se priporoča za dojenice in je bolj, nego dojnično mleko. — Izkaz iz mej 80.000 spričeval zdravilnih, brez vsake medicine, mej njimi spričevala profesorja Dr. Wurzerja, g. F. V. Beneka, pravega profesorja medicine na vseučilišču v Mariboru, zdravilnega svetnika Dr. Angelsteina, Dr. Shorelanda, Dr. Campbella, prof. Dr. Dédé, Dr. Uré, grofinje Castlestuart, Markize de Brehan a mnogo drugih imenitnih osob, se razpošiljava na posebno zahtevanje zastoj.

Kratki izkaz iz 80.000 spričevalov. Spričevalo zdravilnega svetnika Dr. Wurzerja, Bonn, 10. jul. 1852. Revalesscière Du Barry v mnogih slučajih na gradi vsa zdravila. Posebno koristna je pri dristi in grizih, dalje pri sesalnih in obistnih boleznih, a t. d. pri kamnju, pri prisadljivem a bolehnem draženju v

sealni cevi, zaprtji, pri bolehnem bodenju v obistih in mehurji, trganje v mehurji i. t. d. — Najbolje in in neprecenljivo sredstvo ne samo pri vratnih in prsnih boleznih, ampak tudi pri pljučnici in sušenju v grlu. (L. S.) Rud. Wurzer, zdravilni svetovalac in člen mnogo učenih druzev.

Winchester, Angleško, 3. decembra 1842. Vaša izvrstna Revalesscière je ozdravila večletne i nevarnostne prikazni, trebušnih bolezni, zaprtja, bozne čutnice in vodenico. Prepričal sem se sam gledé vašega zdravila, ter vas toplo vsakemu priporočam. James Shoreland, ranocelnik, 96. polka. Izkušnja tajnega sanitetnega svetovalca gosp. Dr. Angelsteina.

Berolin, 6. maja 1856. Ponavlja je izrekom gledé Revalesscière du Barry vsestransko, najbolje spričevalo. Dr. Angelstein, tajni sanit. svetovalac. Spričevalo št. 76.921.

Obergimpert, (Badensko), 22. aprila 1872. Moj patient, ki je uže bolehal 8 tednov za strašnimi bolečinami vnetic jeter, ter ničesar použiti nij mogel, je vsled rabe Vaše Revalesscière du Barry popolnoma zdrav.

Viljem Burkart, ranocelnik. Montona, Istra. Učinki Revalesscière du Barry so izvrstni.

Ferd. Clausberger, c. kr. okr. zdravnik. St. 80.416. Gosp. F. V. Beneka, pravi profesor medicine na vseučilišču v Mariboru (Nemčija), piše v „Berliner Klinische Wochenschrift“ od 8. aprila 1872 to le: „Nikdar ne zabim, da je ozdravila enega mojih otrok le takozvana „Revalenta Arabica“ (Revalesscière). Dete je v 4. mesecu vedno več in več hujšalo, ter vedno bljuvalo, kar vsa zdravila nijso bila v stanu odpraviti; toda Revalesscière ga je ozdravila popolnoma v 6 tednih.

St. 64.210. Markizo de Brehan, boleha je sedem let, na nespanji, treslici na vseh udih, shujšanji in hipohondriji.

St. 79.810. Gospo vdovo Klemmovo, Düsseldorf, na dolgoletnem bolehanji glave in davljenji.

St. 75.877. Flor. Köllerja, c. kr. vojašk. oskrbnika, Veliki Varazdin, na pljučnem kašlju in bolehanji dušnika, omotici i tišanji v prsih.

St. 75.970. Gospoda Gabriela Tešnerja, slušatelja višje javne trgovinske akademije dunajske, na skoro breznađejni prsni bolečini in pretresu čutnic.

St. 65.715. Gospodični de Montlouis na neprebavljenji, nespanji in hujšanji.

St. 75.928. Barona Sigmo 10letne hramote na rokah in nogah i. t. d.

Revalesscière je 4krat tečnejša, nego meso, ter se pri odraslih in otrocih prihrani 50krat več na ceni, gledé hrane.

V plehaštih pušicah po pol funta 1 gold. 50 kr., funt 2 gold. 50 kr., 2 funta 4 gold. 50 kr., 5 funtov 10 gold., 12 funtov 20 gold., 24 funtov 36 gold., — Revalesscière-Biscuiten v pušicah a 2 gold. 50 kr. a 4 gold. 50 kr. — Revalesscière-Chocolatée v prahu a v ploščicah za 12 tas 1 gold. 50 kr., 24 tas 2 gold. 50 kr., 48 tas 4 gold. 50 kr., v prahu za 120 tas 10 gold., za 288 tas 20 gold., — za 576 tas 36 gold. — Prodaje: Barry du Barry & Comp. na Dunaji, Wallfischgasse št. 3, v Ljubljani Ed. Mahr, v Gradcu bratje Oberanzmeyer, v Innsbrucku Diechtl & Frank, v Celovcu P. Birnbacher, v Lenui Ludvig Müller, v Mariboru M. Morić, v Meranu J. B. Stockhausen, v Zagrebu v lekarnici usmiljenih sester, v Černovicah pri N. Šnirhu, v Oseku pri Jul. Davidu, lekarju, v Gradcu pri bratih Oberanzmeyer, v Temešvaru pri Jos. v. Papu, mestnemu lekarju, pri C. M. Jahnerju, lekarju, v Varazdinu pri lekarju dr. A. Halterju, kakor v vseh mestih pri dobrih lekarjih in specerijskih trgovcih; tudi razpošilja dunajsko hiša na vse kraje po poštnih nakaznicah ali povzetjih

Dunajska borza 8. februarja.

Enotni drž. dolg v bankovcih	70 gld.	80	kr
Enotni drž. dolg v srebru	75	80	"
1860 drž. posojilo	110	60	"
Akcije narodne banke	960	—	"
Kreditne akcije	120	25	"
London	111	15	"
Napol.	8	90	"
C. k. cekini	5	25	"
Srebro	115	70	"

Oznaniło.

Pri podpisanem okrajnem glavarstvu je izpraznjena služba **tajnika**. Prosilci za ta posel morajo razun dotične predpisane politične vednosti, biti zmožni slovenščine v pismu in govoru. Letna plača je 600 gold. Opravljati mora vse v uradniško delokrožje spadajoča dela občinskega urada v Šmariji.

Prosilci naj svoje prošnje z dotičnimi prilogami in spričevali rednega obnašanja vpošljejo do 20. februarja 1875. 1. podpisane mu okr. glavarstvu nefrankovano.

Okrajno glavarstvo v Šmariji na Štirnem

3. febr. 1875.

(38—2)

Starosta: **Anderluch.**

Izdajatelj in urednik Josip Jurčič.

Národna tiskarna

v Ljubljani

se priporoča

za izvršitev vseh tiskarskih del

v lični obliki in po najnižji ceni, posebno:

1000 poštih vozni listov	5 gld.	—	kr.
vsakih 1000 več	3	"	20 "
1000 vozni listov za železnice s firmo in železniškim kolekom	7	"	50 "
2000 za brzovoznino s firmo in železniškim kolekom	13	"	50 "
1000 zavitkov (Couverts) v kvart s firmo	9	"	—
2000 zavitkov (Couverts) v kvart s firmo	16	"	50 "
1000 zavitkov (Couverts) v kvart s firmo	4	"	—
1000 zavitkov (Couverts) v kvart s firmo	3	"	80 "

Zaloga tiskanih formularov

za c. kr. sodnije, občinske urade, okrajne zastope, šole, cerkve in cerkvene urade, advokate in notarje, pobotnice za mesečne plače i. t. d.

Lastnina in tisk „Národne tiskarne“.